

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 13.741 van 4 juli 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, van 5 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gelet op de terechtzitting van 10 juni 2008, waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 24 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, kwam in België aan op 24 december 2003. Diezelfde dag dient hij een asielaanvraag in. Op 11 februari 2004 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf omdat de asiel-aanvraag kennelijk ongegrond wordt bevonden. Diezelfde dag wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt op 8 april 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.3. Op 11 mei 2004 dient verzoeker beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing van de Commissaris-Generaal.

1.4. Op 4 juli 2004 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 18 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Deze aanvraag leidt tot een beslissing van niet inoverwegening.

1.6. Op 23 februari 2007 dient verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 5 maart 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de beslissing dat de aanvraag onontvankelijk is. Er wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het land te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, met de volgende motieven:

“Reden(en):

Er werden geen uitzonderlijke omstandigheden aangehaald waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure van artikel 9 alinea 2 van genoemde wet, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 24/12/2003 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13/04/2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan betrokkene betekend op 15/04/2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De duur van de procedure -namelijk 4 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Met feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de vrees voor onterechte gevangenneming en geweld die elke -zelfs tijdelijke- terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen:

Uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 08/04/2004 blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging kon aantonen en dat er geen geloof kon gehecht worden aan een gegronde vrees voor u leven bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Amnesty International, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Guinea en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Tevens voegt de verzoeker geen enkel persoonlijk nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dat, zonder voorleggen van enig bewijs van het tegendeel, het niet mogelijk is aan deze zelfde verklaringen in huidige procedure wel geloof te hechten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Het feit dat België geen zelfstandige consulaire dienst heeft in Guinea, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan een visum aanvragen in Conakry. Regelmatig zijn er verschillende Guineeërs die een aanvraag indienen via de Belgische ambassade in Brazzaville. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid voor betrokkene, terwijl dit niet zo is voor andere burgers uit Guinea. Betrokkene dient zich dus niet te richten tot de Belgische ambassade te Gabon als hij meent dat dit zijn veiligheid in het gedrang zou brengen.

De medische redenen kunnen niet als een uitzonderlijke omstandigheid aanvaard worden daar betrokkene in huidige aanvraag geen medisch attest voorlegt. Een medisch attest is een attest ondertekend door een arts in de geneeskunde. Het document dat betrokkene daarentegen voorlegt werd ondertekend door een psychotherapeut. Dit is geen arts in de geneeskunde. Betrokkene toont dus niet afdoende aan, aan de beweerd aandoening te lijden. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De overige elementen - nl. het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, verklaringen van kennissen en vrienden voorlegt, zich aangepast zou hebben aan onze cultuur, reeds goed de Nederlandse taal zou spreken, cursus Nederlands volgde aan het CVO te Antwerpen en actief is als vrijwilliger op de activiteiten van Samenlevingsopbouw Antwerpen stad en De acht VZW - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Volgens verzoeker wordt de bestreden beslissing hem ter kennis gebracht op 14 april 2008.

Verzoeker dient hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art.4 en art.2 §1 het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995." Volgens verzoeker is attaché D.E., die de bestreden beslissing genomen heeft, geen titularis van een graad die minstens in rang 10 is

ingedeeld. Hij stelt dat geen enkel koninklijk besluit regelt dat een attaché een gemachtigde is die de nodige bevoegdheid heeft.

2.1.2. De verwerende partij merkt in haar nota op dat D.E. als attaché is tewerkgesteld en derhalve de nodige bevoegdheid heeft. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.3. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (K.B. van 2 oktober 1937) voorziet dat de Rijksambtenaren benoemd werden in graden waarvan de hiërarchie vier niveaus omvatte, namelijk niveau 1, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C, en D. Niveau 1 omvatte vijf rangen die als volgt genummerd waren: 10, 13, 15, 16 en 17. Rang 10 was de laagste rang binnen niveau 1.

Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: M.B. van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Binnenlandse Zaken om een beslissing inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt immers uit artikel 4 en artikel 2 van het M.B. van 17 mei 1995.

Artikel 4 van het M.B. van 17 mei 1995 bepaalt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § 1 en 3, 51/6, 51/7, 51/8, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, §1.”

Artikel 2 §1, van voormeld ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is.”

Door artikel 3 van het K.B. van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel (hierna: het K.B. van 4 augustus 2004) werd het artikel 3 van het K.B. van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 26 september 1994 en 5 september 2002, als volgt vervangen:

“Art. 3. § 1. De hiërarchische structuur van de federale overheidsdiensten wordt in vier niveaus verdeeld, namelijk niveau A, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C en D. Het niveau wordt bepaald volgens de kwalificatie van de opleiding en de geschiktheid waarvan blijkt moet worden gegeven om een betrekking te bekleden.

§ 2. Het niveau A bevat vijf klassen, genummerd van A1 tot A5 die de hoogste is.

Een klasse groepeert de functies van vergelijkbare complexiteit, technische expertise en v e r a n t w o o r d e l i j k h e d e n . De functie wijst het geheel van taken en verantwoordelijkheden aan die een rijksambtenaar op zich dient te nemen.

§ 3. Het niveau A is onderverdeeld in vakrichtingen door Ons vastgesteld op voorstel van de minister die de ambtenarenzaken onder zijn bevoegdheid heeft.

Onder vakrichting moet worden verstaan een groep van functies die tot een gelijkaardig expertisedomein behoren.

Elke vakrichting kan vijf vakklassen bevatten. De eerste vakklasse kan klasse A1 of klasse A2 z i j n .

Onder vakklasse moet worden verstaan een klasse binnen een vakrichting.

§4. In niveau A, worden de rijksambtenaren in een vakklasse benoemd.

§ 5. In de niveaus B, C en D, worden de rijksambtenaren in graden benoemd.

De graad is de titel die de ambtenaar machtigt tot het bekleden van een van de betrekkingen welke met die graad overeenstemmen.

§ 6. Binnen elk van de niveaus B, C en D, worden de graden « gelijkwaardige graden » genoemd.”
(eigen onderlijning)

Vanaf 1 december 2004 kregen alle ambtenaren van niveau 1 een classificatie in een van de vijf klassen van niveau A. Bijgevolg diende een aantal artikelen in wetten en koninklijke besluiten aangepast te worden om rekening te houden met de vervanging van niveau 1 door niveau A en met de schrapping van het begrip ‘rang’. Zo bepaalt onder meer artikel 4 §1 van het K.B. van 4 augustus 2004 dat *“De ambtenaren benoemd in de klassen A1 of A2 dragen de titel van attaché”*. De vroegere rangen 10 kregen dan de titel van attaché.

Bijgevolg dient het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, samengelezen te worden met het K.B. van 4 augustus 2004. Uit het samenlezen van het M.B. van 17 mei 1995 en het voormeld K.B. van 4 augustus 2004 blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt eveneens uit de rechtspraak van de Raad van State: *“Overwegende dat artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende bevoegdheidsdelegatie van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat dit besluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 5 juli 1995; dat hieruit blijkt dat de ambtenaren van de dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet;”* (R.v.St. 159.913, 12 juni 2006).

2.1.4. Verzoeker betwist niet dat D.E. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel “attaché”, is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Het door de verwerende partij neergelegde attest van de waarnemend adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat niet door verzoeker wordt betwist, toont eveneens aan dat D.E. als attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de Dienst “artikel 9, derde lid humanitair” en dat zij ingevolge het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gemachtigd is om de bestreden beslissing te nemen. Derhalve wordt geen schending van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 4 en 2§1 van het M.B. van 17 mei 1995 aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiverings-verplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en de schending van de artikelen 8 en 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Hij betoogt dat de motivering deels onjuist en niet afdoend is.

2.2.2. De verwerende partij merkt in haar nota op dat “uitzonderlijke” omstandigheden synoniem zijn van “buitengewone” omstandigheden en verwijst naar de Franse vertaling en naar de betekenis die de Raad van State aan het begrip “motiveringsplicht” geeft. Bijkomend merkt zij op dat krachtens artikel 77 van de nieuwe wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer bevoegd is om zich uit te spreken over de opgeworpen onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst. Zij stelt dat de wetgever de beoordelingsbevoegdheid van het gegeven van vrees voor terugkeer heeft willen toespitsen naar de asielinstanties en daarbij de dienst “humanitaire regularisaties” van de Dienst Vreemdelingenzaken haar bevoegdheid ontnam. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet aantoont dat er uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn die de toepassing van artikel 3 EVRM rechtvaardigen, verwijzend naar een arrest van de Raad van State.

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn. Deze bepalingen hebben tot doel betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat deze in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig is gemotiveerd en op een gedetailleerde wijze uiteenzet waarom in hoofde van verzoeker een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd genomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De toetsing van de formele motivering houdt in beginsel niet de beoordeling in van de inhoud van de motieven. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad zal dit middel derhalve onderzoeken vanuit het oogpunt van een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St., nr. 171.408, 22 mei 2007).

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, daar waar de wet melding maakt van “buitengewone” omstandigheden. Hij stelt hierbij dat de begrippen uitzonderlijk en buitengewoon verschillend van elkaar zijn. Hij is van mening dat enerzijds een foutieve toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet werd gemaakt en dat anderzijds de motivering niet afdoende is daar hij niet kan uitmaken of de aangehaalde motieven in aanmerking werden genomen en onderzocht werden als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de bevoegde minister in de motivering van de bestreden beslissing de begrippen “uitzonderlijke omstandigheid” en “buitengewone omstandigheid” vermengt. Uit de motivering blijkt duidelijk dat hij hieraan eenzelfde betekenis toekent. Bijgevolg dienen de begrippen uitzonderlijk en buitengewoon in deze context als synoniemen te worden beschouwd. In de Franse tekst is er sprake van “circonstances exceptionnelles” wat bij een letterlijke vertaling uitzonderlijke omstandigheden betekent.

Terwijl een letterlijke vertaling van “buitengewoon”, “extraordinaire” is, wat duidelijk aantoonst dat in deze context de begrippen als synoniemen moeten worden gezien. Daarenboven is het duidelijk dat de bestreden beslissing de elementen onderzocht heeft in de zin van buitengewone omstandigheden, daar de bestreden beslissing het verzoek onontvankelijk verklaart en als eerste reden aanhaalt dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke -bedoeld wordt “buitengewone”- omstandigheid vormen. Er is dan ook geen sprake van een foutieve toepassing van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Tot slot toont verzoeker nergens in concreto aan waar de gemachtigde van de minister een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals vermeld in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag een onderscheid gemaakt heeft tussen het ontvankelijkheids- en het gegrondheidsonderzoek. Verzoeker stelt dat hij zijn aanvraag mag indienen in België omdat België geen diplomatieke vertegenwoordiging heeft in Guinee. Dit heeft volgens verzoeker tot gevolg dat hij zijn aanvraag moet richten tot de Belgische diplomatieke post in Gabon. Vermits verzoeker geen onderdaan van Gabon is, is hij niet gemachtigd tot een verblijf aldaar. Verzoeker wordt aldus gedwongen om zich illegaal op te houden in een land waar hij illegaal dient te verblijven, wat een manifeste schending van artikel 3 EVRM inhoudt omdat dit een mensonterende behandeling is.

Met dit argument heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden waar in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat het feit dat België geen zelfstandige consulaire dienst heeft in Guinee, geen buitengewone omstandigheid vormt omdat verzoeker een visum kan aanvragen in Conakry. De bestreden beslissing wijst erop dat er regelmatig verschillende Guineërs zijn die een aanvraag indienen via de Belgische ambassade in Brazzaville. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als verzoeker. Voor andere burgers uit Guinee vormt dit geen buitengewone omstandigheid en hierdoor wordt aangetoond dat

verzoeker zich niet dient te richten tot de Belgische ambassade te Gabon indien hij meent dat dit zijn veiligheid in het gedrang zou brengen. De Raad stelt vast dat verzoeker dit concreet motief niet weerlegd.

Verder stelt verzoeker dat een loutere verwijzing naar de asielprocedure onvoldoende is om te besluiten tot het feit dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Verwijzend naar vaste rechtspraak van de Raad van State stelt verzoeker dat uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheden zijn van overmacht, maar dat het volstaat dat de vreemdeling aantoonde dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem is toegestaan te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen. Vermits verzoeker expliciet heeft verwezen naar zijn asiels dossier en gevraagd heeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken zijn asielaanvraag te beoordelen in het licht van artikel 3 EVRM heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht niet nageleefd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op uitvoerige wijze aantoonde dat verzoeker geen nieuwe feiten, dan deze reeds aangehaald in zijn asielaanvraag heeft aangebracht in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"Wat betreft de vrees voor onterechte gevangenneming en geweld die elke - zelfs tijdelijke streep - terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen:

Uit de beslissing van het Commissariaat- Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 08/04/2004 blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging kon aantonen en dat er geen geloof kon gehecht worden aan een gegronde vrees voor uw leven bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Wat betreft de verwijzingen naar rapporten van Amnesty International, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Guinea en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen geleverd dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Tevens voegt de verzoeker geen enkel persoonlijk nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden worden door de bevoegde instanties. Dat, zonder voorleggen van enig bewijs van het tegendeel, het niet mogelijk is aan deze zelfde verklaringen in huidige procedure wel geloof te hechten.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde welke andere elementen hij aanvoert om het bestaan van buitengewone omstandigheden te rechtvaardigen, dan de feitelijkheden die hij weergaf in zijn asielprocedure. Desaanvaard stelt de beslissing van de Commissaris-generaal dat hij geen enkel feitelijk gegeven aantoonde waaruit bleek dat hij nog zou gezocht zijn te Conakry. De Commissaris-generaal preciseerde dat hij nog gedurende drie maanden na zijn vertrek uit Ivoorkust in Conakry is gebleven en dat zijn vriend hem evenmin informatie gaf die erop wees dat hij aldaar nog gezocht werd na zijn ontsnapping. Verder stelt de Commissaris-generaal dat hij evenmin aantoonde niet te kunnen verblijven in een andere regio in Guinee. Bijgevolg verwijst de verwerende partij terecht naar de

rechtspraak van de Raad van State die stelt dat in deze omstandigheden dergelijke verwijzing door de gemachtigde ambtenaar niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd.

Verder verwijst verzoeker naar een verslag van de psychotherapeut die stelt dat verzoeker een trauma heeft geleden in zijn land van herkomst. Volgens verzoeker vormt dit minstens een begin van bewijs zodat verweerder minstens verder onderzoek had dienen te voeren betreffende het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en dat de facto een andere deskundige het medisch dossier had dienen na te kijken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aangehaalde medische redenen niet als een uitzonderlijke omstandigheid aanvaardt omdat verzoeker geen medisch attest heeft voorgelegd van een arts. De verwerende partij wijst erop dat een medisch attest dient ondertekend te worden door een arts in de geneeskunde en niet door een psychotherapeut, omdat deze geen arts is. Vervolgens stelt de bestreden beslissing dat niet op afdoende wijze werd aangetoond dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en niet blijkt dat er geen adequate behandeling voor dergelijke ziekte is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St., nr. 171.408, 22 mei 2007). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen attest van een arts heeft neergelegd zodat hij zelf nalatig of minstens onzorgvuldig is geweest. Het is de plicht van de aanvrager aan de Dienst Vreemdelingenzaken zoveel mogelijk nuttige inlichtingen te bezorgen. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is geweest.

Tot slot wijst de Raad verzoeker erop dat de bestreden beslissing ook zijn argumenten betreffende artikel 3 EVRM heeft onderzocht doch oordeelde, zoals hoger uiteengezet, dat de loutere vermelding van het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM niet voldoet. Verzoeker haalt voor wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, dezelfde feiten aan als deze in zijn asielaanvraag en verwijst naar een jaarrapport van Amnesty International.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verder betreft verzoeker het jaarrapport niet op zijn persoonlijke situatie. De bestreden beslissing motiveert duidelijk waarom de bijgebrachte elementen niet weerhouden worden. Verzoeker toont geen schending van artikel 9, 3^e lid van de Vreemdelingenwet aan, geen schending van de motiveringsplicht, en geen schending van artikel 3 EVRM.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft, laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling zou geschonden zijn. Het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM aanvoert is bijgevolg onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

2.3. Voor zover het beroep gericht is tegen het bevel, dient verzoeker te getuigen van het rechte belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, brengt geen verandering teweeg in de illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de wettelijke toegestane termijn. Bijgevolg vermag de bevoegde minister in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet anders dan, na te hebben vastgesteld dat verzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft, opnieuw een bevel te nemen om het grondgebied te verlaten. Des te meer omdat zijn beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 maart 2008, waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt, wordt verworpen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker aldus geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen wettig belang hebben bij de vordering gericht tegen het bevel (R.v.St., nr. 122.790, 15 september 2003).

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.